

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 7.

Ljubljana, dne 1. julija 1908.

XVI. tečaj.

V gozdu.

Vzbuja se spomin mi sladki
tistih prostih, srečnih dni,
ko pod tabo, gozd moj dragi,
sem posedal brez skrbi.

Ko je solnce izza gôre
vzpenjalo se na nebó,
že pod tabo, gozd vonjivi,
šetal sem in pel glasno.

Kadar solnce z visočine
je žarelo na poljé,
si hladil me, gozd prijazni,
si omamljal mi srcé.

In ko mrak večerni legal
je čez gore in čez dol,
je šumljanje vrhov tvojih
mično bilo kot nikól.

Moje plavale so misli
tja do nebesnih višav,
ko zvonovi zazvonili
„Ave“ so preko dobav.

Mokriški.

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

4. Junaška neustrašenost našega cesarja.

 Poleg plemenite dobroteljnosti je viteško junštvo posebna vrлина našega cesarja. Neštetokrat je to dokazal. Oglejmo si le nekaj slučajev.

L. 1859. se je združil Napoleon III. z Italijani ter napovedal vojsko Avstriji. Ko je cesar izvedel, da se našim ne godi dobro in je bil vojskovodja Gyula I pri Magenti 4. junija premagan, se sam postavi na čelo svojim hrabrim vojakom. Vroča je bila bitka 24. junija pri Solferinu. Toda prva pomota se ne da tako lahko popraviti in premoč združenih nasprotnikov je bila prevelika. Vkljub silnemu navalu so naši vztrajali. Cesar sam je stopil na čelo graničarskemu bataljonu, ki je korakal v odločilen boj, ter klical: „Naprej, junaki, tudi jaz imam ženo in otroke!“ Komaj ga je pregovorilo spremstvo, da se ogne nevarnosti: Zmaga sicer ni bila na naši strani; a vojakov so precej več izgubili sovražniki nego Avstrija. Vpoštevajoč veliko hrabrost naše vojske je rekel francoski general: „Še ena taka zmaga in vrnemo se domov brez vojakov.“ Naš cesar pa se je laskavo zahvalil svojim hrabrim vojakom za „čudovlto požrtvovalnost“.

* * *

Ne vemo, ali bi se bolj čudili blagohotnosti ali neustrašenosti, ki se ne boji niti smrtne nevarnosti, v tem-le dogodku.

L. 1855. je obiskal cesar Franc Jožef I. Lvov, glavno mesto Galicije. Obiskoval je tudi bolnice in se ni strašil nobene bolezni. Ljudje so se čudili toliki ljubezni in pogumnosti. Med množico je bil tudi invalid, ki mu je bila l. 1849. italijanska krogla odtrgala roko.

„To je pa vendar preveč, da si upa naš cesar celo v bolnice. Kako lahko bi našel kako bolezen,“ se oglasi neka starica poleg invalida.

„Vi še ne poznate cesarja,“ odgovori invalid in začne navdušeno pripovedovati: „Leta 1849. se mi je komaj zacelila rana na roki, kar se me loti še kolera. Ležal sem v bolnici na Dunaju. Bil sem že okreval toliko, da sem mogel hoditi. Bil sem ravno na dvorišču, kar pridirja kočija. Iz nje stopi cesar sam ter stopi skozi vrata. Molče ga pozdravlja straža. Lahkim korakom stopa Franc Jožef po stopnicah. Ravno hoče v dvorano, kjer je bilo vse polno bolnikov, kar pripopiha za njim bolniški zdravnik, kateremu so bili javili, da je prišlo Njegovo Veličanstvo. Prestrašen stopi zdravnik pred cesarja ter pravi: „Oprostite, Veličanstvo, Vaše življenje je v nevarnosti, kajti tukaj niso samo ranjenci, nekateri so bolni tudi za kolero.“ Cesar postoji, položi zdravniku roko na ramo, rekoč: „Hvala vam za opomin, gospod zdravnik. Pošteno mislite. Pa povejte mi, ali bi šli vi med bolnike, ko bi ležal vaš sin za kolero bolan med njimi?“ „Seveda, ko bi bil moj sin med njimi, velevala bi mi dolžnost, naj ga obiščem,“ odgovori zdravnik. — „No, glejte,“ odgovori cesar, „a v tej dvorani leži mnogo mojih sinov; ali mi boste še zabranjevali pot do njih?“

Tako je pripovedoval invalid. Poslušalci so kar strmeli ter s silnim navdušenjem pozdravljali cesarja, ko se je vračal iz bolnice.

Kmetova pesem.

Ugasni dneva svetli žar,
in pridi noč pokojna,
da ohladi nas sveži mrak
obriše čela znojna.

Daj, ljuba noč, pokoja nam,
daj, hladne rose njivi,
in travnike in gozde vse
in vrte vse poživi.

Da v mladem jutru stvarstvo spet
iz sanj bo nočnih vstalo
in Bogu Vsemogočnemu
dajalo čast in hvalo.

Maksimov.

Lurd.

Letošnje leto bi smeli imenovati Marijino leto, ker obhajamo petdesetletnico, odkar se je Mati božja osemnajstkrat prikazala preprosti pastirci Bernardki v Lurdu.

Vem, da so vam ti čudežni dogodki vsaj deloma znani, ker o njih čitate v raznih knjigah, n. pr. v mladinski knjigi „Zgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov krščanstva.“ Zato naj tukaj zadržuje, da le pregledno navedem posamezna prikazovanja.

Prvo prikazanje v votlini Masabjelskega skalovja. 11. februarja 1858. — Marija ni deklici rekla nobene besede, le prekrizala se je, da pokaže Bernardki, kako naj se tudi ona pokriža. Deklica moli rožni venec.

Drugo prikazanje je bilo 14. februarja po sveti maši. Bernardka poškropi čudežno Gospo z blagoslovljeno vodo, rekoč: „Če si od Boga, pridi bliže.“ Gospa se nasmeje in stopi na rob votline.

Tretje prikazanje — 18. februarja. Deklica je prinesla s seboj papirja, pero in črnilo. V roki drži prižgano svečo ter prosi: „Gospa, če mi imate kaj povedati, bodite tako dobri in zapišite, kdo ste in kaj želite.“ Gospa se nasmehne in reče: „Kar ti imam povedati, mi ni treba zapisovati. Prihajaj semkaj štirinajst dni.“ — „Obljubim,“ odgovori deklica. — „In jaz ti obljubim, da te storim srečno, ne na tem svetu, marveč na onem.“ — Na vprašanje, smeta-li tovarišici tudi prihajati z njo, odgovori: „Da, lahko prihajata s teboj, pa tudi drugi, želim tukaj videti mnogo ljudi.“

Četrto prikazanje — 19. februarja. Ta dan se ni zgodilo nič posebnega. Kakih sto oseb je bilo z zamaknjenko pri votlini.

Peto prikazanje — 20. februarja. Število navzočih pri votlini se je pomnožilo, zanimanje je bilo čimdalje večje. Zgodilo pa se ni nič novega.

Šesto prikazanje — 21. februarja, prvo postno nedeljo. Že pred solnčnim vzhodom je bilo pred votlino več tisoč ljudi zbranih. Zamaknjenka se pomakne po kolenih nekoliko naprej v duplino. Prikazen stopi

==== Cerkev lurške Matere božje. ====

nazaj in zdaj jo je mogla deklica videti skozi notranjo votlino. Obličje nebeške Device je bilo žalostno; zato vpraša deklica: „Kaj vam je? Kaj treba storiti?“ „Moli za grešnike,“ reče Devica in izgine.

Sedmo prikazanje — 23. februarja. Devica pokliče deklico po imenu, Bernardka odgovori: „Tu sem.“ — Mati božja ji reče: „Imam ti povedati neko skrivnost, ki se tiče samo tebe. Ali mi obljubiš, da je ne razodeneš nobenemu človeku?“ — „Obljubim,“ odvrne deklica. Nato ji reče Devica: „In zdaj, moja hčerka, pojdi in povej duhovnikom, da hočem, naj mi tu postavijo kapelico.“ (Konec prih.)

Čmrlji.

Črtica iz pomladnjih dni.

IV.

Solnce je tonilo za gorami. Hlad je legal na zemljo. S polja so se vračali kmetovalci, iz Drenovega pa so hiteli utrujeni rudokopi proti vasi. Puzrov Stanko in Mačkov France in Bitničev Tone so stopali po Puzrovi poti proti griču po čmrlje. Stanko je nesel panj, ki mu ga je bil napravil France. Tovariša pa sta šla poleg njega. Veselo so se razgovarjali in si domišljali v duhu, kako bodo ogrebli čmrlje in jih odnesli na Stankotov dom. Tiha radost je sevala na Stankotovih licih.

Vrh Puzrovega griča je nekaj završalo. Prav razločno so slišali to vršanje naši znanci. Tone je že izustil: „Zajec je“ — ko se naenkrat prikaže izza ovinka Jurhčev France. Tiščal je pod pazduho velik panj, pri katerem je bila odprtina spredaj zamašena s travo. Torej povsem soditi: imel je v panju čmrlje. In vedno bliže so si prihajali Jurhčev France in Puzrov Stanko in njegova tovariša.

„He, France, pa ne, da bi bil ogrebal čmrlje?“ se začudi Stanko.

France je bil v zadregi. Razne misli so mu rojile po glavi. Rdečica se mu je pojavila na obrazu, pa ne

vsled sramu in tudi ne iz strahu, temveč iz zadrege. Pa si je znal kmalu pomagati.

„Čmrlje imam. Na vašem griču sem jih ogrebel.“

Stanko se je začudil in strme poslušal Franceta, ki mu je pripovedoval, kako je izvedel za čmrlje, in da je iskal dopoldne na griču Stankota, pa je dobil čmrlje.

Vsem štirim je bila to uganka, katere niso znali razrešiti. Uganka se je pa glasila: Čigavi so čmrlji? Nekaj hipov so stali tiho, kot ne bi znali govoriti. Potem vpraša Jurhčev France Stankota, kdaj je izvedel za čmrlje.

„Danes dopoldne, ko sem klical tebe na korajžo,“ se odreže Stanko napol žalostno, napol jezno. Jezno pa zato, ker je uvidel, da je ves trud, ki ga je imel danes s panjem, zastonj. Čmrljev nima.

„Stanko, ti si prvi izvedel zanje, jaz pa sem jih prvi ogrebel. Pa veš kaj! Še nikoli se nisva skregala in se tudi za te čmrlje ne bova. Na, tu jih imaš s panjem vred. Vse skupaj je tvoje. Prijatelja ostaniva, kot sva bila doslej.“

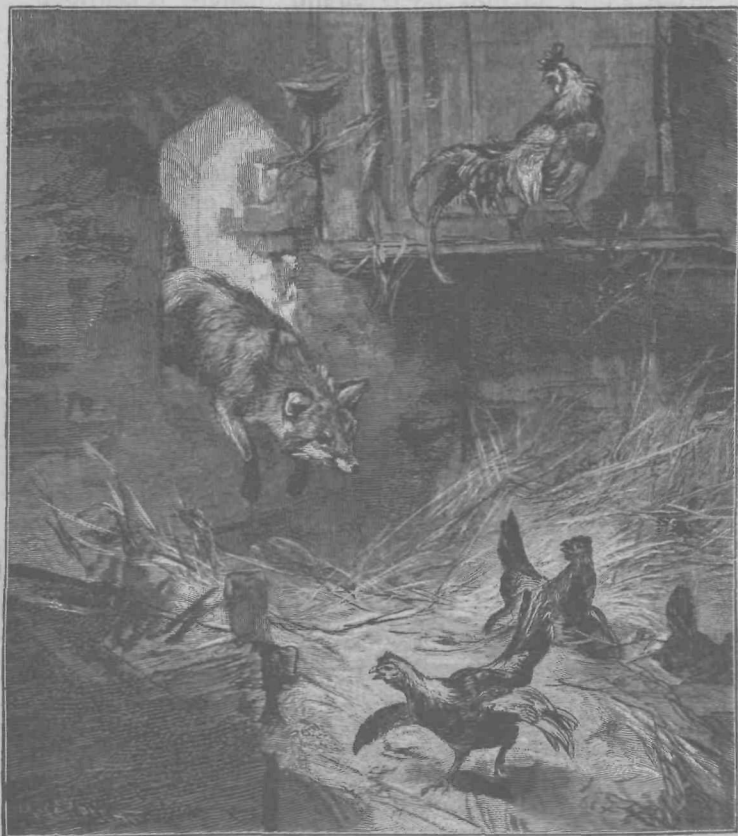
Stanko je bil ves presenečen. „Bog ti povrni, France! Rad me imaš, to se vidi,“ je izustil in vzprejel panj s čmrlji.

Mačkov France in Bitničev Tone sta gledala ta prijateljski prizor in nista verjela svojim očem. Morda sta mislila, kako bi bilo z njima, če bi bila v enakem položaju, kot je danes Jurhčev France. Gotovo bi se raje skregala, kot pa pustila čmrlje. Ugajala jima je dobrohotnost Jurhčevega Franceta in pohvalila sta ga. Kaj je čutilo Stankotovo srce, je težko popisati z besedami. Prijateljska vez se je utrjala v njegovi duši, in zaželel si je iskrenih prijateljev, kot je Jurhčev France.

*

Človek pokaže v mladosti, kaj bo v starosti. Jurhčev France je s čmrlji pokazal, da mu je prijateljska vez sveta. Stanko in France sta gojila prijateljstvo in sta si ostala zvesta. Njuno prijateljstvo pa je podpiral vsedobri Bog, ki so mu ljube lepe čednosti in vrline, posebno, če cveto v mladih srcih. *Vukovoj.*

Lisičje zgodbe.

Maščevanje.

„Ne boš z menoj se norčeval,
in lovskih zrnec mi dajal;
premalo uren si, gozdar,
da strel tvoj meni bil bi v kvar.
To bil je roparski napad!
Zato pa grem se maščevat
h kokošim tvojim za plačilo —
Tam čaka mastno me kosilo.“

Kot strela z jasnega neba
lisica plane v mirni stan;
vse bega, groze trepeta,
ves krik, vse vpije je zaman...
Vso družbo je podavila
in brzo hlev ostavila,
boječa se, da pri kosili,
bi varhi je ne zalotili.

(Konec prih.)

Ribič.

(Dogodbica izza mladih let.)

Sledeča dogodbica je resnična. Vršila se je ob Gruberjevem prekopu, in sicer tam, kjer kali Ljubljano kri, ki jo izpuščajo po podzemskem kanalu iz mestne klavnice...

1.

Takrat sem bil učenec četrtega razreda ljudske šole. O meni je šel sloves po vsem zavodu, da sem nenavadno živahen, a ne hudoben. Imel sem navado, da sem rad čital dobre knjige. Lepega dne sem čital sestavek o slaniku.

Sestavek se je glasil takole:

„Ni je stvari božje, ki bi se prikazovala v vodi v večjem številu — nego slanik. Gotovo največ ga je po številu. Kdo bi preštel množico slanikov, ki se pojavi vsako leto ob obalih severne Evrope. Milijone jih polove ljudje. Milijone jih požro riberoparice in morske ptice. In vendar se pojavi slanikov milijone in milijone vsako leto iznova.

Slanik se prikaže ob norveških obalih vsako leto trikrat. Glavni lov se vrši meseca svečana. Takrat polove slanikov največ. Lov se vrši ob obali med norveškima mestoma Bergenom in Stavangerjem. Tu se zbere meseca svečana do 12.000 ribičev, ki so porazdeljeni v 2000 čolnih. Ribiči se razkrope po otokih. Najmó lovne prostore in kočje in se združijo v družbe. Nestrpno čakajo slanikov. Silno napenjajo oči, da zagledajo že od daleč srebrnomodro svetlikanje, ki naznanja prihod slanikov.

Lov na slanike se vrši na več načinov. Najnavadnejši je lov na mreže. Vsak čoln jih ima po več. Mreže zvežejo skupaj in na večer jih vržejo v morje. Da se potope, jih obteže s kamenjem. Lesene kljuke jih drže ob čolnih. Zjutraj mreže dvignejo. Zakaj, če bi jih slaniki ugledali, umaknili bi se iz njih nemudoma. Mreže ne smejo biti prevelike. Zakaj, če bi bile prevelike, bi se ob obilnem lovu trgale.

Ko napolnijo ribiči čoln s slaniki, odveslajo proti obali. Tam jih čaka kupec. Slanike preštejejo in pro-

dajo. Iz čolnov zmečejo slanike v ladje, ki jih imenujejo šalupe. Ko so šalupe polne, odplovejo v Bergen in v Stavanger. Tam izlože delavci slanike v posode, ki se vrste v prostornih vežah. Ob posodah sede stare ženice in snažijo slanike. Izrežejo jim škrge, iztrgajo drob, opero v morski vodi in zmečejo v sode. Ko so sodi polni, jih odpeljejo v prostore, v katerih slanike solé. Osoljene zložé v velike posode. In v teh čakajo potovanja po širnem svetu.

Ženice so v snaženju tako spretné, da jih osnaži ena sama po več sto na dan.“

Ko sem ta sestavek prečital, sem se zamislil.

In od tistega trenutka mi ni dalo več miru. Silno me je mikalo iti med ribiče na daljni sever.

2.

Tri mesec pozneje je bil solnčen popoldan meseca majnika.

Jezilo me je, da sem moral sedeti v šoli. Zakaj misli so mi uhajale drugam – ne tja, kamor bi morale po menenju gospoda učitelja.

Najprej so mi ušle misli v sosedov hlev. V hlevu je stal belec, ki je imel dolg rep. In v dolgem repu se je blesketala žima, kakor se bleskeče pozimi novopadli sneg, ko posije nanj solnce. Jaz pa sem rabil ravnotako dolgo in belo žimo. Zakaj v vodi se ne vidi taka žima skorej nič. Še bistro ribino oko je ne ugleda izlepa. Dobiti jo moram! Počakati bo treba samo trenutka, ko ne bo hlapca doma. Zakaj, če bi me zasačil pri belcu, ne vem, če bi mi ne populil več las nego jaz belcu žime. Treba bo torej precej previdnosti. In ko ne bo hlapca doma — pa smuk v hlev in resk žima bo moja.

V zamišljenosti sem izgovoril besedici „smuk“ in „resk“ tako glasno, da se je zasmel moj sosed.

Za kazen sem moral vstati.

To me je za hip iztreznilo. Toda le za hip. Zakaj komaj se je razred pomiril, že so bile misli v sosedovi prodajalnici in so izbirale trnike in vrvice. Ko so izbrale vse potrebno, pa so šinile v sosedovo mejo. Tam so rastle tako lepe in ravne palice!

„Pok!“ —

Gospod učitelj je udaril s palico po klopi, in jaz sem vztrepetal. Na stavljeno vprašanje nisem vedel odgovora.

Romal sem iz klopi.

Ozdravljen sem bil za celo četrto ure. Po mojem mnenju je bil to silno dolg čas. In menda po mnenju gospoda učitelja tudi. Zakaj, ko je minulo četrto ure, sem romal izpokorjen v klop.

Sedaj sem res nekoliko pazil.

Pa kdo bi ustrahoval misli, kadar se pojavijo v vsi svoji razbrzdanosti! In tudi jaz jih nisem mogel.

Splule so mi h Gruberjevemu prekopu, in sicer tja, kjer kali Ljubljaničo kri, ki jo izpuščajo po podzemskem kanalu iz mestne klavnice.

Zatopile so se mi misli v krasen prizor.

Rib in ribic je tam kar mrgolelo. Jaz pa sem jih gledal, gledal. Sosebno ena mi je bila povseči. Dolga je bila dve dolgi pedi. Ej, ko bi jo mogel!...

V svoji zamišljenosti sem iztegnil roko. Mesto ribe sem zagrabil sošolca, ki je sedel pred menoj.

„Hop!“ ...

„Jej!“ —

Ves razred se je zasmel.

Gospod učitelj me je ostro pokaral in mi dejal, da me ima tako rad, da bova še po šoli malo posedela.

Zaprto sem bil pol ure.

In v tem času sem razmišljal, kje bi dobil svinec, zamašek in pero. Domislil sem se vsega.

Na poti proti domu sem trpel silne muke. Moj oče so bili strogi mož.

Ko sem prišel domov, smo plesali. Oče in jaz sva se vrtela, brezovka pa je nama godla tako hitro, da se mi je videlo, da plešem mesto po tleh kar po zraku.

Ko sva končala, me niso podplati skeleli prav nič. Pač pa me je skelel oni del telesa, ki trpi največ pri sedenju.

3.

Četrtek! ...

Med delavniki ni lepšega dne nego je četrtek. Človek se oddahne od napornega dela in se okrepi

za nove trude. Hvala onim, ki so dohnali, da mora biti četrtek šole prost dan! —

V četrtek je bilo, ko sem se napotil ribarit. Opremljen sem bil z vsem potrebnim. Moški sem stopal in trdno sem bil uverjen, da nima noben ribič za ribarjenje boljše opreme od mene.

Kmalu sem dospel do Gruberjevega prekopa.

Breg pod mestno klavnico je precej strm. Zaradi tega sem do vode bolj drsel nego korakal.

Kar sem se ustavil ob vodi.

Iz žepa sem izvlekel posodico, v kateri sem imel zaprte žive črvičke. Na take se love ribe najraje. Izkopal sem jih iz zemlje blizu domačega gnojšča. Ko sem natakal enega na trnik, se je zvilal ubožec v silnih bolečinah. A moje srce je bilo v tistem trenutku zakrknjeno. Moral je na trnik!

Vrgel sem vado v vodo.

Svinec jo je potopil. Zamašek in pero pa sta skrbela, da se ni potopila povsem, temveč da je plavala v pravi globini.

A metal sem in metal celo večnost. Vsaj meni se je videlo tako. Vse zaman! Že sem začel obupavati.

Kar se skrijeta zamašek in pero pod vodo. Začutim sunek. Potegnem. Teža!...

V zraku se zablesketa ribica.

Za mano pa se zablesketa polumesec pod vratom stražnikovim

Kri mi zastane po žilah. Oprema za ribarjenje mi pade v vodo. Lasje se mi naježijo.

„Kaj delaš tam doli?“ —

Kakor grom so se razlegnile te ostre besede nad mano.

Molk.

„Pridi gor!“ —

Jaz pa planem v vodo.

Že prebredem do srede. Voda je bila takrat precej globoka in jela me je vzdigovati. Prestrašim se. Plavati nisem znal. Dalje si nisem upal.

Vrnil sem se proti stražniku.

Počasi sem lezel na stezo.

Stražnik me je čakal.

Ko sem dospel do njega, me zagrabi za ovratnik in zarentači:

„Kaj si delal?“

„Ribe sem lovil,“ zatrepetam z jokajočim glasom.

„Ali ne veš, da tu ne smeš ribariti?“

„Nisem vedel.“

„Kako se pišeš?“

Povem mu.

„Kje si doma in kam hodiš v šolo?“ —

Strašne besede! — — —

Jaz pa stisnem klobuček pod pazduho in jo uberem, kar so me nesle pete, proti lesenemu mostu.

Štražnik pa za menoj.

Šel sem kot veter. Nikdar v življenju nisem bežal tako. Ozrl se nisem nič. Šele pri prisilni delavnici sem se ustavil in ozrl. Stražnika nisem videl.

Bežal sem dalje. Ljudje so me radovedno pogledovali in si mislili, kam neki se fantu mudi tako.

„Kam?“ —

Domov v drvarnico za skladovnico drv.

Drvarnica in skladovnica, bodita mi pozdravljeni * pristrčno! . . .

Koliko bridkih trenutkov sem prežil le-ondi.

Tudi tistega usodepolnega dne sem se zatekel k njima.

Mračilo se je že, jaz pa sem še vedno čepel v drvarnici za skladovnico. Zobje so mi drhteli od strahu in mraza. Vsak šum me je preplašil. In s strahom in trepetom sem čakal, da me popeljejo na ples.

Ave Marija! —

Zvonovi v visokih mestnih zvonikih so zapeli veličastno pesem v tajnostni večerni mrak.

In jaz sem moral v hišo. Domači red je zahteval to. Gorje, če bi bil zamudil. Moj oče v tem oziru niso poznali šale.

Šel sem.

Hvala Bogu, očeta ni bilo doma. Razjokal sem se in povedal dobri mamici vse.

Obljubili so mi, da bodo molčali.

In mamica so ostali mož-beseda. Še danes sem jim hvaležen za to. Zakaj, ne vem, če bi ostale hlačice

cele, da so izvedeli vse podrobnosti o mojem ribarjenju moj strogi oče.

D drugega dne nisem mogel vstati. Prehladil sem se bil.

Cel teden nisem šel v šolo.

Ko pa sem se napotil čez teden dni v šolo, so me navdajale strašne misli.

Stražnik — gospod učitelj — oče!

Ta trojica mi je delala silne skrbi.

Zakaj?

Zato, ker so se skrivale v nji same usodepolne besede: tožba, zapor in ples.

Kakor na trnih sem sedel ves dan v šoli. Kakor črvič na trnku. . .

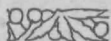
Domov sem šel bolj lahkih nog.

Vse pozabljeno!

In tudi jaz sem pozabil ribiče na daljnem severu.

Žilica se je umirila in ostala je — vsaj kar se ribištva tiče — mirna do današnjega dne.

Janko Polák.

Kosci.

Trije so fantiči
na zelenem griči
pevali glasno.
Dneva so čakali,
da bi pomahali
travo, cvetje z njo.

Brušena je kosa,
trava dozorela —
ah, poslednjikrat
zarja izza gore
milovalno pogleda
prek cvetočih trat.

Ob pogledu žalnem
trava se pretrese
in cvetice ž njo;
kar tri ostre kose
so po bilkah šibkih
sikale glasno.

Mokriški.

Škof — ministrant.

Bilo je leta 1888., ko so sv. oče Leon XIII. obhajali petdesetletnico mašniškega posvečenja. Pri nekem altarju v cerkvi sv. Petra v Rimu sta se srečala dva duhovnika. Eden je bil rimski kanonik, drugi pa italijanski škof, ki je prišel v Rim, da bi se udeležil papeževe slavnosti. Kanonik se je pripravil, da bi opravil sveto mašo, toda moral je čakati, ker ni bilo nobenega ministranta. Škof zapazi kanonikovo zadrego in se mu ponudi za strežnika. „Bog obvaruj,“ pravi kanonik, „nikakor ne morem dovoliti, da bi škof opravljal službo mašnega strežnika.“

„Zakaj ne?“ odvrne škof, „saj znam streči pri sv. maši.“

„To vam že verjamem, prevzvišeni, da znate ministrirati,“ reče kanonik, „toda jaz bi se moral sramovati, ko bi imel škofa za strežnika.“

„Le pomirite se, monsinjor,“ odvrne škof, „kar pristopite in začnite!“

Po teh besedah je škof pokleknil kot ministrant pred altarjem in kanonik je moral pričeti sv. opravilo. Po dokončani maši se je zahvalil kanonik škofu-strežniku. Ime kanonikovo je Radivi-Tedeski; ministrant pa, ki je bil takrat škof v mestu Mantovi, se sedaj imenuje — papež Pij X.!

Basen.

Volká — stric in vnuk — sta se sešla v gozdu in tam poizkušala svojo srečo. Na obronku pograbi vnuk plen, toda stric plane in mu ga iztrga.

„Kaj naj pomeni to?“ vpraša vnuk. „V sorodstvu sva...!“

„Sorodstvo je postranska reč,“ zarenči stric, „plen je glavna stvar!“

Sorodstvo je mnogim le — prilika za gršo sebičnost.

Zvonimir Maslè.

Šli smo voščiti . . .

Šli smo voščiti kumi Špeli,
šli smo voščiti god veseli,
bosonogi, kratkohlači,
z bobnom, ropotači,
z ragljo in s klopotci,
vrli godci . . .

Pa voščili smo veseli,
da bi kuma doživeli
sto še dolgih let,
lepih kot pomladni cvet.
Polne tri košare
volne mehke, volne stare —
smo voščili, govorili —
da si robce tri lepé
kuma naša naredé.
Smo voščili krone nove,
da nam kupijo darove:

mandeljev, pogače bele,
da smo pridni kot čebele.
In da mogli kupiti iti
bi darove, jim voščiti
moralo smo berglje močne,
berglje močne in priročne.

To smo kumi Špeli
peli vsi veseli:
bosonogi, kratkohlači,
z bobnom, ropotači,
z ragljo in klopotci,
vrli godci.
Škoda, da tega veselja
niso čuli kuma Špela,
ki so gluhi na obe,
ki so gluhi na obe.

Jož. Vandot.

Kratkočasnici.

1. Z veseljem pokopali. Mestnemu županu je umrla soproga in je želel, da bi jo pokopali na občinske stroške. Eden izmed svetovalcev pa se je upiral temu, rekoč: „Gospod župan, tega pač ne morete zahtevati; vas bi že z največjim veseljem pokopali, toda ženi vaši ne moremo ustreči.“

2. Pomoček: A: „Ne veste, kako se mi je zadnji čas spomin poslabšal.“ — B: „Posodite mi 100 K, to ga gotovo popravi.“

Zastavica.

Čeljusti ima in zobe,
pod sé vse vleče, nič ne je.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)